

Събота.

Пет часа сутринта. Еми става за влака. С тежестта на недоспиването от тридесет години счетоводна работа в големи фирми и с авторитета на госта по-дългия си стаж като църковен член. Час по-късно се събужда Боби. Двете се срещат на гарата. Вече трета година пътуват за Своге всяка събота. Всъщност случва се понякога да си останат в София, защото в групата се включва Мими. Нито пътуването, нито работата с ромските деца в Своге им тежат. Защото срещите с тридесетте момичета и момчета преобръщат живота не само на децата, но и на учителките им.

Емилия Иванова (Еми): Започнахме с две-три деца в едно влажно мазе. Но всяко от тях казало на друго и започнаха да идват повече. Не получавах нищо материално, но продължаваха да се убелчават и се появи нужда от пространство.

Бонка Димова (Боби): Мазето беше без прозорци - влага, мухъл и пушек, светеше една сумрачна лампа. Първия път сажките започнаха да засягат на върлото ми и не можех за говоря.

Еми: Сградата над мазето беше необитаема. Намерихме средства, измазахме две стаи на втория етаж. По отношение на парите представяхме нуждите си и Бог ги одобряваше.

Боби: Когато пуснеш Бога да върви пред теб, е много лесно. Мъка е, когато ти вървиш напред

и Го каниш Той да те следва и да ти поправи нещата. Затова някои хора не ни разбират, когато казваме, че ставането и работата с децата не са толкова трудни. Според тях децата са обречени, каузата ни е загубена. Но ние не мислим така, това не е наша грижа. Пускаме Бога пред нас и вратите се отварят.

Еми: Когато децата станаха 7, се радвахме толкова много!

Боби: А когато станаха 13, се хвалехме с голямото постижение.

Еми: Освен нуждите от стаи, маси, столове, материали за работа, самите деца идваха скъсани и без обувки по-сред зима, без якета.

Боби: Държа да кажа кога съм преживяла най-голямото си цястие, защото

много малко хора познават цястието. Аз разбрах какво представлява то първия път, когато им накупихме якета и обувки, блузи. Бяхме се натоварили с големите торби. Така се случи, че всяко дете получи това, което му трябваше. Тяхната

радост - неподправена, детска, не беше радост, а направо цястие. Тръгвайки си отпък, усетих свръхестествено цястие. Всяка фибра, всяка клетка в мен се радваше и беше цястлива. Дни и седмици наред носех това в себе си. Така ми стана ясно, че

„Нуждаехме се религията ни да стане действаща“

Боби и Еми

правим нещо изключително смислено.

Еми: Всичко започна с това, че имахме много сериозни проблеми - три приятелки. Аз лично бях в толкова положение, че не можех да продължа напред. Трябваше Бог да се намеси

и който търси, намира. Така започнаха да се случват чудеса в духовния живот на семействата ни. На този етап това беше най-важното ни служене. Обединяваше ни нуждата религията ни да стане действаща, силна, да почувстваме и да видим Бога с очите си. Точно когато разбрахме, че ние сме нищо, Той се намеси. Интересно е точно как. Просто Бог те докосва. Показва ти първо твоя личен проблем. Ние се молихме за семействата си, Той насочи погледа на всеки първо към него самия. Изведнъж осъзнах, че години наред водя духовен живот, но бях объркала нещата. Много ми се иска да кажа това, защото го смятам за откритие. Израснах в адвентно семейство и обичам Исус от детството си. Кръстих се, когато бях студентка първа година. 35 години смятах, че водя духовен живот. И едва от три години имам истинска връзка с Него. Вървах пред Исус и смятах, че аз върша нещата, а Той ми помага. Знанието и самочувствието ми, че съм в пътя на истината, ме бяха направили духовно самоуверен човек. Живеех духовен живот, но бях изгубила Него. По-точно, няхах Го. Дойде момент, когато разбрах, че Той трябва да бъде центърът. Да върви отпред, а аз след Него. Че Той прави всичко. Само в молитва, на колена, Бог открива тези неща.

и който търси, намира. Така започнаха да се случват чудеса в духовния живот на семействата ни. На този етап това беше най-важното ни служене. Обединяваше ни нуждата религията ни да стане действаща, силна, да почувстваме и да видим Бога с очите си. Точно когато разбрахме, че ние сме нищо, Той се намеси. Интересно е точно как. Просто Бог те докосва. Показва ти първо твоя личен проблем. Ние се молихме за семействата си, Той насочи погледа на всеки първо към него самия. Изведнъж осъзнах, че години наред водя духовен живот, но бях объркала нещата. Много ми се иска да кажа това, защото го смятам за откритие. Израснах в адвентно семейство и обичам Исус от детството си. Кръстих се, когато бях студентка първа година. 35 години смятах, че водя духовен живот. И едва от три години имам истинска връзка с Него. Вървах пред Исус и смятах, че аз върша нещата, а Той ми помага. Знанието и самочувствието ми, че съм в пътя на истината, ме бяха направили духовно самоуверен човек. Живеех духовен живот, но бях изгубила Него. По-точно, няхах Го. Дойде момент, когато разбрах, че Той трябва да бъде центърът. Да върви отпред, а аз след Него. Че Той прави всичко. Само в молитва, на колена, Бог открива тези неща.

Боби: Аз съм начална

учителка и имах амбицията да работя с надарени деца. Не просто с надарени, но с най-талантливите. Планирах да основа свое частно училище. Но Бог ме заведе при моите деца в Своге, които се увеличиха на тридесет.

Еми: Бог ни показа, че ще загубим това, което получаваме, ако не го дадем на други. Започнахме да каним приятелки. Молитвеният ни списък стана много дълъг. Моляхме се да ни каже къде точно иска да ни изпрати. Бяхме учителки в църквата и отговаряхме за отгел „Тавита“. Тогава Руженка Долис ме покани в Своге. Не се подвоумих. Не знаех какви са потребностите ми, но Бог ми прати Боби - човек със същия дух и гуша като мен. Сама не можех да свърша работата.

Тук се намесва Велу - едно от момчетата в групата. Той е неотменно до своята госпожа и слуша разказа ѝ. Бърка казаното дотук с друга опитност, която госпожа Еми им е разказвала. Така научавам, че преди време Велу я е преразказал в съчинение за училище и учителката е одобрила факта, че има църква, в която децата да се събират. Петокласникът също намерил GSM и го върнал, въпреки че самият той нямал апарат.

Боби: Промените в децата са много големи. Хем искаха да идват, хем бяха неуправляеми. Три от момчетата се шегуваха, бутата се и се смееха съвсем неподходящо. Имаше една малка красавица Деси, която багеше от чантичката си гримове и дезегоранти. През пет минути се оглеждаше и даваше на другите. Не можеше да се проведе нормален урок. Започнахме с уроците, които провеждахме в София, но се оказа, че въобще не са подходящи. Наложих се в движение да прекрояваме всичко. Голямо преживяване е да се укромти техният дух. Хора, които ни срещат, казват „Знаете ли, те сега ни поздравяват“. Децата са различни и на улицата. Има още много неща, които да се искат от тях, но те живеят в много неблагоприятна среда. Повечето ходят на училище. В началото се затрудняваха от задачата да открият верния път с две възможности. До такава степен не бяха свикнали да работят с материали.

Отначало не знаехме в какви условия живеят и им говорехме тактично за хигиената. Като им отидохме на гости, видяхме, че нямат друго, освен чешма в двора. Хвана ме срам, че съм ги карала да правят неща, които са невъзможни. Не знам как стана промяната, но в един момент видяхме, че вече няма нужда да им говорим за това.

Мария Василева (Мими): Аз се включих около седем месеца след Еми и Боби, по-скоро заради Бени. Не предполагам, че ще остана толкова време.

Продължава на стр.6

ДУМИ НА НАДЕЖДА

Продължава от стр.1

Но онези, които Бог благославя със сила и успех в Своето дело, не се хвалят с това. Те признават пълната си завиисимост от Него, разбират, че в себе си нямат сила. Заедно с Павел казват: „Не че ние сме способни от само себе си да съдим нещо като от нас си, но нашата способност е от Бога“ (2 Коринтяни 3:5).

С признателност към Бога за привилегията да Му служим и осъзнавайки отговорността, свързана с това, се предаваме на истинска служба, изцяло

посветена на Него.

... Желеем да дадем първия приоритет на своите лични и дълбоки взаимоотношения със своя Спасител Исус Христос и да ръководим живота и служенето си според Неговото Слово и вест.

Връзката ни със Спасителя трябва да намери своя израз не само в личното ни преживяване, но и в публичните ни действия и в качеството на проповедите, изданията и статиите ни, като включваме в тях често забравяни или пренебрегвани концепции, сред които тези за духовния

растеж и моралната чистота чрез осветение, давано от Бога, важността на процението чрез службата на Исус като Първосвещеник в небесната скиния и Неговия апел да обърнем гръб на объркването, като се ръководим от яснотата на възхновеното пророческо Слово.

Не е чудно, че нашите съчовеци, живеещи в постмодерното общество, и особено младите хора, са повлияни от религиозни движения и философии и се присъединяват към определени форми на поклонение, за да открият отговор на

нуждите си от надежда, приемане и принадлежност. Те търсят църква, в която се практикува братска любов и в която по време на служба преобладава спокойна атмосфера, без напрежение. Ако искаме да достигнем днешното поколение, докато представяме пълнотата на своята вест, трябва да се стремим да развием и аспекта на взаимоотношенията.

... Не трябва да бъдем сред онези, които вярват, че обществото е загубено и не можем да променим нищо в него.“

Улрих Фрикарт